

Ft. Kató Béla püspök húsvéti pásztorlevele

2017. 04. 12.

1 Korinthus 15, 1-5, 12-14.

Eszetekbe juttatom, testvéreim, az evangéliumot, amelyet hirdettem nektek, amelyet be is fogadtatok, amelyben meg is maradtatok. Általa üdvözültök is, ha megtartjátok úgy, ahogy én hirdettem is nektek, hacsak nem elhamarkodottan lettetek hívőkké. Mert én elsősorban azt adtam át nektek, amit én magam is kaptam; hogy tudniillik Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint. Eltemették, és - ugyancsak az Írások szerint - feltámadt a harmadik napon, és megjelent Kéféásnak, majd a tizenkettőnek.

Ha pedig Krisztusról azt hirdetjük, hogy feltámadt a halottak közül, hogyan mondhatják közületek némelyek, hogy nincs halottak feltámadása? Hiszen ha nincs a halottak feltámadása, akkor Krisztus sem támadt fel. Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, de hiábavaló a ti hitetek is.

Kedves testvéreim!

Pál apostol az 1. Korinthusi levél 15. részében megpróbált a korinthusi gyülekezetnek segítségére lenni, abban, hogy tisztán lássanak a feltámadás kérdésében, hiszen nagyon sok vita támadt köztük emiatt. Ma nekünk is segítségünkre siet a helyes húsvéti ünneplésben. Úgy kezdi a 15 részt: „eszetekbe juttatom, testvéreim, az evangéliumot, amelyet hirdettem nektek, amelyet be is fogadtatok”. Az evangélium sarkalatos tanítása az, hogy Jézus feltámadt. Ha nem támadt fel, akkor vége az egésznek, olyan ez, mint amikor egyetlen egy szegre felakasztjuk a kabátot és ha ez a szeg kilazul, leesik a földre az egész. Pál apostol azt mondja, hogy az alapvető bizonyágtétel a mi hitünkről az, hogy Krisztus föltámadott. A korinthusiak keresztyéneknek vallották magukat, de inkább a lélek halhatatlanságában hittek, és így érveltek: mi meghalunk, a test elrohad, porból vétetett s porrá lesz, a halhatatlan lélek kiszabadul a testből s él vidáman tovább a mennyei világban. Akkor nem kell feltámadás, mert nincs is halál. A lélek töretlenül átmegy a test halálküzdelmén az örök életbe, így tehát nincs feltámadás, hanem a lélek halhatatlansága van – élünk tovább. És ha így van, akkor bizonyára a Názáreti Jézussal is így történt, hogy a testét sírba helyezték, s a lelke távozott a menybe egyenesen. Pál apostol ezt nem fogadta el, s azt mondta, hogy ez nem keresztyénség.

Sokan próbálkoztak a történelem folyamán másként is, hogy mentsek a menthetlent: azt mondták, hogy tetszhalott volt, hiszen gyorsan levették a keresztről, gyorsan eltemették, amit halálnak minősítettek, az nem volt halál, s visszaéledt s amint eszméletéhez tért, kijött a sírból. Ez azonban szintén vállalhatatlan, ebből nem lett volna keresztyénség, mert Jézus akkor azt mondta volna, hogy nem haltam meg, itt vagyok. Mert különben azt kellene feltételezni, hogy Jézus tudatosan becsapta őket. Azt is ki kell zárni, hogy a föltámadás csak egy belső élménye volt a tanítványoknak, csak hallucináltak, amikor Jézus szavát hallották, vagy látták őt. Ha valaki ilyen „görög” módon vall, az nem keresztyén, mert Krisztus igenis feltámadott. De hogyan? Az apostol nem önmagát akarja hitelessé tenni, hanem betagozódik keresztyének közös hitvallásába. Ezek a szavak, amiket itt hallunk „mert én elsősorban azt adtam át nektek, amit én magam is kaptam” – ez azt jelenti, hogy ő kapott egy hagyományt, amit ő is át akar adni. Ő nem magától és magáról beszél, hanem egy kész tradíciót ad át, amit a Jeruzsálemben lévő apostolok alapítottak. És ez a hagyomány az, ami Jeruzsálemben kialakult, ez az, hogy Krisztus „meghalt a mi bűneinkért, az írások szerint, s eltemették, s ugyancsak az írások szerint feltámadt a harmadik napon, s megjelent Kéféásnak, majd a tizenkettőnek. Ez az az ősz szöveg, ami a jeruzsálemi gyülekezetben alakult ki, tehát „meghalt, eltemették, harmadnapon feltámadt, megjelent Péternek, majd a tizenkettőnek”. Ez volt a jeruzsálemi gyülekezet ősz hitvallása. Aztán hozzáfűzték ezt is: „azután megjelent több mint 500 testvérnek, akik közül a legtöbben még mindig élnek”. Az apostol szerint tehát ellenőrizhető a dolog. Tudok neveket, akik benne voltak ebben az 500-ban – mondhatta volna Pál akár így is, „néhányan azonban elhunytak. Azután megjelent Jakabnak majd valamennyi apostolnak, legutoljára pedig mintegy torzszülöttnek, nekem is”. Pál tehát úgy érzi, hogy ő is még beletartozik abba az első sorozatba, akiknek személyesen megjelent Jézus. Ő még személyesen találkozott a feltámadt Jézussal, majd utána már mindenki csak prédikált róla. Az élő Krisztussal való találkozás és az erről való bizonyágtétel az igazi feladat a húsvétot ünneplő embernek. Más eszközünk nincs a feltámadás hitének továbbadására, csak a személyes bizonyágtétel. Valljuk meg ezért bátran hitünket.

Ámen.

